

ΙΔΡΥΜΑ
ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ
Γ' ΒΡΑΒΕΙΟ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ

Χριστίνα Αλευρά

Γ' Γυμνασίου

Κολλέγιο Ψυχικού

εκείνη

Το δωμάτιο με τις ορθές γωνίες και τα ασύμμετρα κλειστά παράθυρα φιλοξενούσε μια ανοιχτή ψυχή. Ήξερε πως δεν ήταν το δικό της, αλλά ένιωθε πως της ανήκε. Έστω και με το δικό της τρόπο.

Στο κλειστό δωμάτιο με τις ανορθόδοξες ιστορίες και τον συμμετρικά επαναλαμβανόμενο χρόνο για μια ανοιχτή ψυχή γεννήθηκαν οι χειρότερες αλήθειες.

Αυτές που μας στοιχειώνουν, αυτές που είναι πάντα εκεί και μας πληγώνουν ξανά και ξανά μέχρι την τελευταία μας αναπνοή.

Εκείνη το ήξερε καλά. Όταν περνούσε τη θάλασσα φύλαγε μια τελευταία αναπνοή. Αν το κύμα την σκέπαζε, αν η βάρκα αναποδογυριζόταν μια τελευταία αναπνοή θα της ήταν περισσότερο χρήσιμη.

Δεν της χρειάστηκε τότε, αλλά την αξία της την έμαθε από την ώρα που βγήκε στην ακτή. Άνθρωποι με στολές, μια ακατάληπτη γλώσσα, μια άγνωστη χώρα, μια παραλία αλλιώτικη, χωρίς ξαπλώστρες από τουριστικά φυλλάδια.

Λίγες ώρες μετά στον καταυλισμό μέσα από φωνές, φωνές και στριμωξίδι κατάλαβε τ' όνομά της: «Εκείνη».

Έτσι την αποκαλούσαν και ήξερε πως μιλούσαν γι' αυτήν. Στη γλώσσα του μυαλού της ήξερε πως ήταν μια αόριστη αντωνυμία αντί για ένα όνομα ή έστω μια οριστική.

Καιρό μετά στο δωμάτιο που θα γινόταν η πατρίδα που δεν είχε σ' έναν τόπο που κανείς δεν την ήθελε έφτιαξε στο μυαλό της μια λίστα με όλα όσα την πονούσαν :

η θάλασσα
τα ταξίδια
η παραλία
η πολυκοσμία
η καινούρια δύσκολη γλώσσα που μάθαινε στο σχολείο
οι συμμαθητές που δεν της μιλούσαν
τα μικρά ipod που είχαν οι άλλοι για ν' ακούνε ραπ μπάντες και μουσικές
τα μικρά πραγματάκια που είχαν οι άλλοι και εκείνη δεν είχε
τα μικρά πραγματάκια που είχαν οι άλλοι και εκείνη ζήλευε γιατί ένιωθε πως δεν
θάχε ποτέ
το ότι εσύ ο ίδιος δεν ήξερες το όνομα της.

Όμως ήξερες, ότι εκείνης της άρεσε μια μοναχική γωνιά στο προαύλιο ν' ακούει τις λέξεις των άλλων παιδιών σαν μουσικές.

Να βλέπει το γέλιο στα πρόσωπα των άλλων κι ας ήταν προσποίηση

Της άρεσε το καλοκαίρι κι ας το περίμενε μόνη της.

Εκείνη.

Ήσθασταν στην ίδια τάξη αλλά σε άλλους κόσμους. Κάθε φορά που μιλούσε ,κάθε φορά που σήκωνε το χέρι της έβλεπες τον πόνο που μιλούσε για αυτήν. Λάθος

προφορά, λάθος λέξεις, γέλια εδώ και κει στα διπλανά θρανία, της φαινόταν σα να ξαναπερνούσε τη θάλασσα, αυτή τη φορά χωρίς βάρκα, τα γέλια μεγαλύτερα κύματα κι όταν καθόταν πάλι στην καρέκλα της στο θρανίο, πάλι κατέφευγε στην τελευταία αναπνοή.

Την κοιτούσες αλλά ο πραγματικός πόνος δεν ανιχνεύεται στο ραντάρ της όρασης. Κι ούτε κατάλαβες ποτέ πως αυτό το κεφάλι με την ασπρόμαυρη μαντήλα μπορούσε να κρύβει κάτι το ίδιο ανθρώπινο με την πίστη σ' έναν παράξενο Θεό.

Αλλά εδώ οι Θεοί δεν έχουν λόγο. Στο σχολείο θα το μάθει κι αυτό. Μαζί με τη γλώσσα.

Όπως θα μάθει να της αρέσουν και οι άλλες εποχές.

Το φθινόπωρο, αυτή η εποχή που έχει τόσο όμορφα τοπία αν και όλα πεθαίνουν. Μια κοινούρια σχολική χρονιά για όλους, εκτός από εκείνη.

Κοίταξες γύρω σου και δεν υπήρχε κανείς, έτσι πήρες το θάρρος να της μιλήσεις. Την χαιρέτισες. Εκείνη σε κοίταξε με ένα περίεργο ύφος νομίζοντας πως την κοροϊδεύεις.

Γύρισε πλευρό και συνέχισε να χάνεται στις σκέψεις της. Γύρισες και συ μετανιωνόντας. Μην της μιλάς άλλο μπορεί να κολλήσεις.

Μισόλογα των γονιών σου

Οι μέρες περνούσαν αλλά η ρουτίνα ήταν ίδια.

Έμαθε να φοβάται το χειμώνα. Οι άλλοι γιορτάζουν μια γιορτή που κανείς δεν της εξήγησε. Στόλισε ένα δέντρο με μια φάτνη κι έναν Χριστό.

Ο Χριστός δεν είναι ο δικός της Θεός, αλλά οι δάσκαλοι της δεν δίνουν την παραμικρή σημασία γι' αυτό.

Ο Θεός της δεν έχει καμιά δυνατότητα να βοηθήσει εδώ.

Οι κοροϊδευτικοί χαρακτηρισμοί συνεχίζονταν αλλά εκείνη έμενε ίδια στην ίδια ασπρόμαυρη μαντήλα και το ίδιο μαύρο παντελόνι της.

Έτσι νόμιζες. Στο σχολείο δεν μάθαμε ακόμη πως ότι βλέπουμε μπορεί και να μην είναι η αλήθεια.

Σταμάτησες να ασχολείσαι και την άνοιξη όλα άλλαξαν.

Εκείνη δεν ήρθε σχολείο, σχεδόν ούτε απουσία της έβαλαν.

Μετά από μέρες την συνάντησες, καθώς περπατούσε στο δρόμο.

Ήταν πάλι στον ίδιο δρόμο: χωρίς τέλος μόνο αρχή.

Την κοίταξες και αυτή σου έδειξε το πονεμένο της χαμόγελο σαν να ήθελε αυτή τη φορά να σου μιλήσει.

Την αγνόησες.

Εκείνη ξέρει πως δεν έχει την πολυτέλεια να μην επιμείνει.

Ξέρει πως στον καινούριο της κόσμο χωρίς φιλοδοξίες, χωρίς λέξεις και θεό δεν υπάρχει πια ελπίδα, όσο και να ψάξει ό,τι και να κάνει.

Την ξανασυνάντησες αργότερα κι αυτή τη φορά πονούσε φανερά, αλλά και πάλι την απέφυγες και την άφησες να συνεχίσει το δρόμο της.

